
Redaktøren svarer:

SPRÅKSPALTEN

MAGNE NYLENN

Tidsskriftet

Redaksjonens språknormeringer og korrigeringer av forfatternes tekster er sikkert til irritasjon for mange. Få ting engasjerer folk så sterkt som språkspørsmål. Historikken som Frøen etterlyser, er det enklest å redegjøre for. Tidsskrift for Den norske lægeforening har (i hvert fall) de siste 40 – 50 år foretatt systematiske rettinger i manuskriptene i et forsøk på å standardisere språket. Vi bruker faktisk mye tid og krefter ikke bare på å redigere, men også på å drøfte prinsippene bak. De to andre problemstillingene Frøen tar opp kan besvares slik:

Retting og normering av skriftspråk blir rutinemessig utført i de fleste redaksjoner og forlag. I pluralismen og individualismens tidsalder blir det stadig vanskeligere å få gehør for at noe er riktigere enn noe annet, noe som også preger den norske språkdebatt. Flere forfattere uttrykker misnøye med å få sine ord endret, selv om språkbevisstheten ikke alltid henger sammen med språklige ferdigheter. De fleste av våre redaksjonelle endringer dreier seg om presiseringer av faglige termer, tegnsetting og udiskutable rettinger av ortografiske, grammatikalske og syntaktiske feil. Slik ville vi reddet Frøen fra en blemme som ”værste”, om han ikke unntaksvis ble bønnhørt når han nå anmoder om ”ikke å bli korrekturlest”. Vi har dessuten bestemt oss for å standardisere språket så langt vi klarer det, dels for vår egen del (for å gjøre arbeidet lettere i redaksjonen) og dels for lesernes del (fordi vi tror de foretrekker en gjennomført språklig profil). Dessuten skaper våre ambisjoner om å vedlikeholde og utvikle en norsk medisinsk fagterminologi behov for en ordliste som faktisk utgjør over halvparten av heftet ”Skikk og bruk i Tidsskriftet”. Dette heftet er vi ellers ganske stolte over i disse prosedyrepermtider. Tilsvarende husregelhefter finnes nok i mange andre redaksjoner selv om ikke alle distribuerer dem gratis til alle interesserte, som vi gjør. At vi ikke normerer nynorsk, er ikke korrekt. Om vi gjør det godt nok, er noe annet.

Hvilken norm som blir valgt, er så neste problem når vi først har valgt å standardisere språket. Vi må tilpasse oss både vårt ”marked”, dvs. våre lesere og forfattere, og de endringer som hele tiden skjer i norsk språk. Redaksjonen har et nært samarbeid med Norsk språkråd, og vi anvender (selvsagt) bare godkjente skrivemåter. Problemene oppstår ved det store antall valgfrie former. Da tvinges vi til å velge, og på dette punkt

er vi åpne for både diskusjon og forandringer. Erfaring har vist at det ikke er enkelt å skape en språklig enighet i landet vårt. Vi må derfor regne med å leve med uenighet om de beslutningene vi fatter.

Med andre ord : Så langt har vi bestemt oss for å fastholde forsøket på en standardisert språkføring i Tidsskriftet. Alle gode forslag til justeringer av den åpent tilgjengelige normen vi har valgt, mottas med takk.

Publisert: 10. februar 2001, Tidsskr Nor Legeforen.

Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 5. september 2026.